показвать по слабо изричание, а някои по твърдо или по весилено, по слабо представят звукове б, в, г, д, ж, з, а по силно, п, ф, к, т, ш, с,

словата които представят по слаби звукове, когато дойдят в край-та не думатъ засилят се и се чуят б, като твърдитъ но не се издават превращатат в пъх, защо сам дойдат по-дир пъх' гласна въ си взематъ звук-ти, които собствено представят. като: боб, (бот) бобима, лев, (грев) гревове, рог (рок) рогове, бод (бот) бодове, ръч (ръгъ) ръчници. плакив (плакивъ) плакивъ.

с предб, и г, се чуе като з богом, взаъ, взгрънихъ. по фонетиката то би могло такъ и да се пише но по етимологията ще задържимъ с-то; защото отъ тозъ коренъ дума думиа думи които се пишатъ и из-говарятъ със с.

з когато дойде к. п. т, ч. тоже се като с. искарвам, истивам, испи-вам, испърдам, испуквам, то може въ тия думи и да се пише с.

В развиването по на думитъ много пъти отъ звукове въ се изме-нявать и превращатат от едни звук в, друга или вече чуряющъ в шушливи и съскави и не произнасяемъ: като бърза-ре-ди, плак-ане-ци, въх-не, си — пъръ, пъгах, плачъ, плакахъ, дишъ дихамъ. — лъжъ лъдахъ, грещъ грядахъ, пишъ писахъ — блъдъ блъдеи, лъжа лъчекъс, кълнай.

Освенъ изменението на звукове въ за умекотение по някога, ко-гато не вече лесно да приемата умекотение подир слъчкъвания бу-ква, слъчкъя. вати и наточатъ съ прибавяне на гласна по мека бук-ви, това се случва повече съ д и т, предъ, предъ, видъ видъ и др.

ж-то приема предъ себе си з: предъ предъ, видъ видъ и др. родъ, раздъм

т-то приема ш т: свът свъш, златно позлатявам: ш-то се уме-кочъкъва по някога и когато не приодружено с други звукове като с, ст, хт, щ; но приема ш и обадъ въ други звукове, но в редъ-ре случай въ си такъ идъ на вече по-чадъвать гости, ищя искам пръща пръща

инв. № 755